

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/118/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115212844
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1115212844.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: T. N. Y. U., I. X, I., proti žalovanej: Slovenská G., P. T. W. W. T. U. U. G., G. XX, X., o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16.05.2018, č.k. 15C/136/2015-133, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplata náhrady škody v sume 46.500,47 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne počnúc od 01.06.2014 do zaplata a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Pezinok (ďalej aj ako „okresný súd“) vo veci sp. zn. 4C/1089/2008, spočívajúceho v neprimeraných prietahoch v konaní v časti o vzájomnom návrhu žalobcu (vystupujúceho v predmetnom konaní v procesnom postavení žalovaného) v období od 31.07.2008 do 15.05.2012. Zároveň namietal, že konajúci súd uznesením o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie zo dňa 15.05.2012 nerozhodol o celom návrhu, ale len o vylúčení istiny, bez uplatneného príslušenstva, čím mu znemožnil uplatnenie nároku v časti príslušenstva. Prietahy v konaní Okresného súdu Pezinok vo veci sp. zn. 4C/1089/2008, pritom konštatoval podpredseda Krajského súdu v Bratislave v odpovedi na sťažnosť žalobcu zo dňa 23.07.2012, Spr. 2178/2012, ako aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) v náleze zo dňa 10.07.2013, sp. zn. II. ÚS 223/2013.

2. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie a zistil, že podpredseda Krajského súdu v Bratislave vyhodnotil sťažnosť žalobcu na prietahy v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 4C/1089/2008, v období po 20.03.2010, resp. 30.03.2010, t.j. po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu o návrhu na zmenu strán sporu, za opodstatnenú. Vychádzal zo zistenia, že o vylúčení vzájomného návrhu žalobcu (v danom konaní v procesnom postavení žalovaného) na samostatné konanie súd prvej inštancie rozhodol uznesením až dňa 15.05.2012, keď do právoplatnosti rozhodnutia o zámene strán sporu nebol dôvod rozhodovať o prípadnom vylúčení tohto vzájomného návrhu na samostatné konanie, nakoľko tento mohol byť vedený medzi rovnakými procesnými stranami; táto situácia sa zmenila po pripustení zámene na strane žalobcu, kedy konajúci súd už nemohol pokračovať s tými istými sporovými stranami. Ústavný súd v náleze zo dňa 10.07.2013, sp. zn. II. ÚS 223/2013, rozhodol, že základné právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 4C/1089/2008, bolo porušené, a preto prikázal predmetnému súdu pokračovať vo veci bez prietahov a žalobcovi nepriznal finančné zadošťučinenie. V predmetnom náleze Ústavný súd uviedol, že „neprotirečí tvrdeniu zákonnej sudkyne, že okresný súd mohol o vylúčení vzájomného návrhu rozhodnúť až po

právoplatnosti uznesenia o pripustení zmeny navrhovateľa“, pričom však jeho konanie po rozhodnutí o zámene strán sporu bolo poznačené obdobiami bezdôvodnej nečinnosti (presahujúcej dva roky).

3. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca sa sťažnosťou č. 65736/13 obrátil na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) namietajúc rovnaké skutočnosti, akými zdôvodňoval svoje nároky uplatnené v prebiehajúcom konaní, t.j. nesprávny úradný postup Okresného súdu Pezinok vo veci sp. zn. 4C/1089/2008 spočívajúci v jeho nečinnosti a prieťahoch v konaní po podaní vzájomného návrhu zo dňa 31.07.2008, ako i v opomenutí rozhodnúť nielen o vylúčení istiny pohľadávky, ale i jej príslušenstva, na samostatné konanie. Európsky súd pre ľudské práva rozhodnutím zo dňa 21.05.2015 schválil zmier, v ktorom sa vláda, konajúca za Slovenskú republiku, zaviazala zaplatiť žalobcovi ako sťažovateľovi odškodné v sume 4.400 eur. V rámci zmierny žalobca vyslovil súhlas s tým, že suma odškodnenia bude pokrývať všetku materiálnu, i nemateriálnu ujmu, ako aj náklady a výdavky, a uzavretím zmierny sa vzdáva akýchkoľvek ďalších nárokov majúcich základ v podanej sťažnosti.

4. Na základe takto vykonaného dokazovania konajúci súd ustálil, že nebolo sporné, že v konaní Okresného súdu Pezinok vo veci sp. zn. 4C/1089/2008, došlo k prieťahom, ktorých existenciu konštatoval Ústavný súd v období po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu o návrhu na zámenu strán sporu obom procesným stranám, t.j. po 30.03.2010. Rovnako nebolo sporné, že okresný súd uznesením zo dňa 15.05.2012, č.k. 4C/1089/2008-302, vylúčil na samostatné konanie vzájomný návrh žalobcu na zaplataenie sumy 86.854,51 eura, bez jej príslušenstva, t.j. úroku z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 86.854,51 eura od 01.07.2007 do zaplataenia; odvolanie žalobcu pritom Krajský súd v Bratislave odmietol. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že príslušenstvo pohľadávky žalobcu zo vzájomného návrhu zostalo až do rozhodnutia vo veci samej súčasťou konania Okresného súdu Pezinok vo veci sp. zn. 4C/1089/2008. Predmetný nárok na úrok z omeškania zo vzájomného návrhu nebol obsiahnutý v dopĺňacom rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 15.10.2014, č.k. 4C/1089/2008-414, pričom žalobca nepodal návrh na vydanie dopĺňacieho rozsudku k rozsudku okresného súdu zo dňa 15.05.2012, č.k. 4C/1098/2008-304. Skutočnosť, že okresný súd nevyhlúčil na samostatné konanie celý žalobcom uplatnený vzájomný návrh, t.j. vylúčil len istinu pohľadávky, bez jej príslušenstva, súd prvej inštancie nemohol hodnotiť ako nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko táto časť konania ostala naďalej súčasťou pôvodného konania, sp. zn. 4C/1089/2008. Pokiaľ žalobca zistil, že okresný súd nerozhodol o celej časti predmetu konania, mal právo podať návrh na vydanie dopĺňacieho rozsudku, a to v lehote 15 dní od jeho doručenia. Krajský súd v Bratislave v uznesení zo dňa 26.09.2017, sp. zn. 8Co/17/2015, pritom v bode 17. odôvodnenia navrhol súdu prvej inštancie rozhodnúť o vylúčení príslušenstva istiny vzájomného návrhu na samostatné konania. Vzhľadom na to, že až do právoplatného rozhodnutia vo veci Okresného súdu Pezinok pod sp. zn. 4C/1089/2008, tvorí príslušenstvo pohľadávky obsiahnutej vo vzájomnom návrhu žalobcu predmet tohto konania a tento nárok je možné vylúčiť na samostatné konanie, súd prvej inštancie uzavrel, že postupom Okresného súdu Pezinok pri rozhodovaní o vzájomnom návrhu žalobcu nedošlo k nezákonnému zásahu do jeho práv a právom chránených záujmov, a preto sa nejedná o nesprávny úradný postup.

5. Pokiaľ išlo o existenciu škody ako v poradí druhého predpokladu zodpovednosti štátu, jej existenciu žalobca podľa mienky konajúceho súdu nepreukázal, nakoľko nepreukázal, že disponuje právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím, na základe ktorého by mal nárok na plnenie istiny, ku ktorej sa viaže ním požadované príslušenstvo. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobca žiadnym spôsobom nevyvrátil argumentáciu žalovanej, v zmysle ktorej, ak má byť spôsobenou škodou príslušenstvo pohľadávky (t.j. úroky z omeškania) uplatnenej vzájomným návrhom zo dňa 31.07.2008 v konaní Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 4C/1089/2008, vznik takejto škody by prichádzal do úvahy v prípade úspechu žalobcu v konaní o zaplataenie istiny pohľadávky tvoriacej vzájomný návrh. Žalobca nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie svojich tvrdení o vzniknutej majetkovej škode, a preto neunesol dôkazné bremeno preukázania vzniku majetkovej škody v podobe ušlého zisku, ktorý by mohol s ohľadom na pravidelný beh vecí odôvodnene očakávať v prípade, že by súd o uplatnených úrokoch z omeškania konal. Ak žalobca nedisponuje právoplatným rozhodnutím o priznaní nároku na istinu pohľadávky, nevznikol mu nárok ani na príslušenstvo tejto istiny.

6. Súd prvej inštancie sa v ďalšom nezaoberal existenciou príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nakoľko podmienky zodpovednosti za škodu musia byť splnené kumulatívne, a teda nesplnením čo i len jednej z nich, nárok na náhradu škody nemožno priznať.

7. Pokiaľ išlo o žalobcom požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy, konajúci súd uviedol, že bolo potrebné, aby žalobca špecifikoval a preukázal závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, rovnako ako závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, tak ako to predpokladá ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Zároveň uviedol, že v konaní nebolo sporné, že ESLP rozhodol dňa 21.05.2015 (správne má byť 21.04.2015 - pozn. odvolacieho súdu) vo veci sťažnosti žalobcu č. 65736/13, ktorou namietal rovnaké skutočnosti, akými odôvodňoval nároky uplatnené v prebiehajúcom konaní, t.j. nesprávny úradný postup Okresného súdu Pezinok vo veci sp. zn. 4C/1089/2008 spočívajúci v prieťahoch v konaní po podaní vzájomného návrhu zo dňa 31.07.2008, ako aj v opomenutí rozhodnúť o vylúčení príslušenstva pohľadávky uplatnenej vzájomným návrhom na samostatné konanie. Nebolo sporné, že ESLP schválil zmier uzavretý medzi žalobcom ako sťažovateľom a vládou konajúcou za Slovenskú republiku, ktorým sa vláda zaviazala uhradiť žalobcovi odškodné v sume 4.400 eur. V zmierní žalobca vyslovil súhlas s tým, že predmetná suma odškodného bude pokrývať všetku materiálnu i nemateriálnu ujmu, ako aj náklady a výdavky, a uzavretím zmiernu sa vzdáva akýchkoľvek ďalších nárokov majúcich základ v podanej sťažnosti. Žalobcovi teda už bola v súvislosti s ním namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Pezinok v konaní sp. zn. 4C/1089/2008 poskytnutá Slovenskou republikou náhrada pokrývajúca všetku materiálnu, i nemateriálnu ujmu s tým spojenú. Vzhľadom na to, že túto náhradu považoval za dostatočnú a primeranú nielen ESLP, ale i samotný žalobca, vyhodnotil konajúci súd žalobcom požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy za neprimeranú a v konaní ničím neodôvodnenú; náhrada vzniknutej ujmy už žalobcovi bola poskytnutá a túto náhradu považoval i konajúci súd za dostatočnú, a preto mu v tomto konaní žiadanú nemajetkovú ujmu v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. nepriznal.

8. Vychádzajúc z týchto skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, a preto ju za aplikácie ustanovenia § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, 4, § 17 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

9. Z dôvodu hospodárnosti súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na vykonanie výsluchu p. I. Ž., ktorý podľa neho nemal ťažisko v predmete sporu, pričom za nedôvodnú a ničím nepodloženú vyhodnotil i námietku neplatnosti poverenia splnomocneného zástupcu žalovanej vznesenú žalobcom. Mal za to, že vyjadrenie k žalobe zo dňa 22.04.2016 podpísala p. I. Ž. ako štatutárna zástupkyňa ministerstva, ktoré vystupovalo v konaní ako orgán, konajúci v mene štátu podľa dispozičných oprávnení ministerstva vtedy platných; označenie jej funkcie (podpredsedníčka vlády a ministerka spravodlivosti) pritom vyplývalo z pozície, ktorú v tom čase zastávala. Súd prvej inštancie v závere odôvodnenia rozhodnutia súčasne ozrejmil, že vec bola pridelená zákonnej sudkyňi na základe Dodatku č. 6 Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2017, účinného odo dňa 10.07.2017.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a v konaní plne úspešnej žalovanej nepriznal voči žalobcovi, ktorý úspech nemal, nárok na náhradu trov konania, nakoľko o ich priznanie žalovaná nežiadala a v konaní jej ani žiadne trovy nevznikli.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, pričom namietal, že svojvoľným postupom a rozhodnutím konajúceho súdu mu bola odňatá možnosť riadne konať, zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie, princíp právnej istoty a legitímneho očakávania. Mal za to, že súd prvej inštancie nerozhodol o celom ním uplatnenom nároku, keď v bode 1. odôvodnenia uviedol, že predmetom konania bol nárok na zaplatenie sumy 46.500 eur, hoci sa v konaní domáhal zaplatenia majetkovej škody v sume 46.500,47 eura. Zároveň uviedol, že bol diskriminovaný tým, že zákonná sudkyňa mala napísaný rozsudok vo veci samej vopred, t.j. pred jeho vyhlásením dňa 16.05.2018, pričom zo zápisnice z pojednávania nevyplývalo, že by sa žalovaná vzdala nároku na náhradu trov konania.

12. Žalobca považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne nesprávny, bez dostatočne zisteného skutkového stavu veci a riadneho a racionálneho odôvodnenia. Podľa mienky žalobcu v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (vo veci sp. zn. 6Cdo 193/2011), Najvyššieho súdu

Českej republiky (vo veci sp. zn. Cpjn 206/2010), ako i Ústavného súdu a ESLP, nebolo jeho povinnosťou preukazovať dopad nesprávneho úradného postupu na jeho rodinný a spoločenský život, resp. jeho česť, vážnosť a dôstojnosť, príp. na iné sféry života, tak ako predpokladá ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. ESLP totiž opakovane rozhodol, že predmetné ustanovenie zákona č. 514/2003 Z.z. nie je účinným vnútroštátnym prostriedkom nápravy a odškodnenia obete porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote. V takom prípade sa totiž vychádza z vyvrátiteľnej domnienky vzniku nemajetkovej ujmy, a teda jej vznik sa v prípade prieťahov v súdnom konaní zavinených súdom predpokladá. Vznik nemajetkovej ujmy v dôsledku neprimeranej dĺžky konania nie je potrebné preukázať v situáciách, kedy je zjavné, že by rovnakú ujmu utrpela akákoľvek osoba, ktorá by bola danou skutočnosťou postihnutá. Uvedenému nasvedčuje i rozhodnutie ESLP vo veci W. P. Q. Ú., G. W. proti Slovensku, ktoré rozhodnutia súd prvej inštancie ignoroval. Súdom prvej inštancie preto nemohol zamietnuť jeho žalobu, ale bolo jeho povinnosťou určiť výšku odškodnenia nemajetkovej ujmy podľa spravodlivého uváženia jednotlivých okolností prípadu. Zároveň mal žalobca za to, že mu konajúci súd neposkytol plnohodnotnú ochranu jeho základných práv a slobôd, keďže si nesplnil in concreto poučovaciu povinnosť o jeho povinnosti tvrdiť a preukázať závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, vrátane ich následkov. Týmto postupom mu konajúci súd podľa mienky žalobcu odňal možnosť riadne konať pred súdom, čo malo za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

13. Žalobca poukázal na to, že Ústavný súd v rozhodnutí zo dňa 10.07.2013, sp. zn. II. ÚS 223/2013, okrem existencie výrazných prieťahov v konaní vo veci podaného vzájomného návrhu konštatoval, že okresný súd v merite veci doposiaľ nekonal a nerozhodol. S týmto právnym záverom Ústavného súdu sa súd prvej inštancie ústavne konformným spôsobom nevysporiadal a bezbreho uviedol, že v otázke vzájomného návrhu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorá okolnosť mala za následok nesprávne právne posúdenie veci. Pritom Ústavný súd, ako aj ESLP v rozhodnutí zo dňa 21.05.2015, ktorým schválil zmluvu medzi ním a vládou Slovenskej republiky uznal porušenie práva na prejednanie veci vedenej na Okresnom súde Pezinok v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a priznal mu i náhradu majetkovej škody. Pokiaľ išlo o samotné rozhodnutie ESLP, žalobca konajúcemu súdu vytkol, že nezabezpečil jeho preklad z jazyka anglického do jazyka slovenského, tak ako to vyžaduje C.s.p.

14. Súdom prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivý proces i tým, že v odôvodnení rozsudku sa nedostatočne vypořiadal s jeho argumentáciou ohľadne neplatnosti splnomocnenia na zastupovanie udeleného T. G. L.. Túto skutočnosť považoval za dôležitú, nakoľko T. L., konajúci na základe neúčinného biano poverenia, nebol oprávnený zastupovať žalovanú, ktorá sa v dôsledku toho nezúčastnila súdneho pojednávania dňa 26.03.2018, hoci naň bola riadne predvolaná, a preto bol dôvod na vyhovie jeho návrhu na rozhodnutie o veci rozsudkom pre zmeškanie. Žalovaná sa pritom nevyjadrila ani k žalobe, nakoľko podpredsedníčka vlády p. I. Ž.N. nebola splnomocnená vládou na zastupovanie v tejto veci pred súdom, a tým ani oprávnená podpísať vyjadrenie žalovanej k žalobe zo dňa 25.04.2016.

15. Záverom žalobca zdôraznil, že nebyť namietaného nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Pezinok nebola by mu za obvyklého chodu veci vznikla majetková a nemajetková ujma, pričom nebolo jeho povinnosťou vyvracať argumentáciu žalovanej a ňou produkované „nezmysly“, ktoré si osvojila i zákonná sudkyňa. Z uvedeného dôvodu žiadal napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, príp. ho zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

16. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

17. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 25.06.2020 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

18. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným

pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

19. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

20. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

21. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

22. Preskúmaním súdneho spisu, so zohľadnením odvolacej argumentácie žalobcu, sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa zaoberal posudzovaním dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/1089/2008, v časti týkajúcej sa vzájomného návrhu (žaloby) žalobcu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C.s.p. dospel súd prvej inštancie k správnym skutkovým záverom relevantným pre právne posúdenie dôvodnosti podanej žaloby. Na takto ustálený skutkový stav konajúci súd aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. a svoje dôvody, pre ktoré sa nestotožnil s argumentáciou žalobu a jeho žalobu v celom rozsahu zamietol, dostatočne v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil; súd prvej inštancie zamietnutím žaloby rozhodol o celom uplatnenom nároku žalobcu.

23. Pokiaľ išlo o žalobcom namietaný nesprávny úradný postup spočívajúci v prietahoch v konaní Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 4C/1089/2008, v časti o vzájomnom návrhu (žalobe) žalobcu, súd prvej inštancie správne uviedol, že jeho existenciu potvrdil i Ústavný súd nálezom zo dňa 10.07.2013, sp. zn. II. ÚS 223/2013. V ňom Ústavný súd konštatoval zbytočné prietahy v predmetnom konaní s určitými časovými prestávkami v období od 24.03.2010 do 02.02.2012 (spolu 20 mesiacov), pričom tiež uviedol, že o merite vzájomného návrhu (žaloby) nebolo do času jeho rozhodovania (10.07.2013) konané a rozhodnuté. Preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil tento predpoklad zodpovednosti žalovanej za škodu, a to existenciu zbytočných prietahov v konaní (v období od 29.03.2010) ako nesprávny úradný postup za splnenú.

24. Žalobca, okrem prietahov v konaní, označil za nesprávny ten postup Okresného súdu Pezinok, ktorým uznesením zo dňa 15.05.2012, č.k. 4C/1089/2008-302, nevyhlásil na samostatné konanie celý ním uplatnený vzájomný návrh (žalobu), ale rozhodol len o vylúčení istiny pohľadávky, bez jej príslušenstva. Súd prvej inštancie oboznámiac sa s obsahom súdneho spisu Okresného súdu Pezinok vo veci sp. zn. 4C/1089/2008, zistil, že označeným uznesením okresný súd skutočne nevyhlásil na samostatné konanie celý vzájomný návrh (žalobu) žalobcu, keď predmetom vylúčenia sa nestal i úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 86.854,51 eura od 01.07.2007 do zaplatenia, uplatnený súčasne s istinou pohľadávky vo vzájomnom návrhu (žalobe). Súd prvej inštancie však správne konštatoval, že tento nárok ostal naďalej predmetom pôvodného konania okresného súdu (sp. zn. 4C/1089/2008), ktorý ho môže

vylúčiť na samostatné konanie, a preto následne správne uzavrel, že uvedeným procesným postupom okresný súd nezasiahol do práv a právom chránených záujmov žalobcu, a teda sa ním nedopustil nesprávneho úradného postupu. Žalobcovej argumentácii, spochybňujúcej tieto závery konajúceho súdu, nemožno priznať úspech.

25. Vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobcu je nepochybné, že tento konštruoval vznik majetkovej škody v spojení s uznesením, ktorým Okresný súd Pezinok nerozhodol o vylúčení vzájomného návrhu (žaloby) na samostatné konanie aj v časti príslušenstva pohľadávky, majúc za to, že uvedené malo za následok nevyožiteľnosť, resp. zánik jeho nároku na zaplatenie príslušenstva. Žalobca teda vnímal opísaný postup okresného súdu ako „stratu“ jeho vlastníctva, legitímnej nádeje na rozmnoženie jeho majetku, nakoľko „vyožiteľnosť príslušenstva jeho pohľadávky uplatnenej vzájomným návrhom sa stala v dôsledku svojvoľného rozhodnutia Okresného súdu Pezinok vážne ohrozená, nechránená, a teda nevyožiteľná“ (viď vyjadrenie žalobcu zo dňa 28.02.2018 na č.l. 103 a nasl.). Takto žalobcom podaná konštrukcia nesprávneho úradného postupu vo väzbe na ním uplatňovanú majetkovú ujmu neobstojí, nakoľko, ako súd prvej inštancie správne skutkovo ustálil, nárok žalobcu na zaplatenie príslušenstva pohľadávky, uplatnený vzájomným návrhom (žalobou), tvorí naďalej predmet (pôvodného) konania Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 4C/1089/2008, ktoré ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie nebolo právoplatne skončené. Zároveň treba uviesť, že žalobcom predostreté následky nesprávneho postupu okresného súdu by sa mohli prejavíť až v obsahu meritórneho rozhodnutia okresného súdu, za predpokladu, že by tento nerozhodol o celom vzájomnom návrhu (žalobe) žalobcu. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na názory prezentované ustálenou súdnou judikatúrou, v zmysle ktorých, je nesprávnym úradným postupom také konanie štátneho orgánu, pri ktorom porušil právnymi normami predpísané pravidlá. Spravidla ide o postup a úkony, ktoré s rozhodovacou činnosťou priamo nesúvisia, avšak nie je vylúčené, aby bola škoda spôsobená postupom uskutočneným aj v rámci rozhodovacej činnosti, za predpokladu, že úkony nesprávneho úradného postupu priamo k vydaniu rozhodnutia nevedú a bezprostredne sa v obsahu rozhodnutia neprejavia. Ak prípadné nesprávnosti, či vady tohto postupu nachádzajú svoj odraz v obsahu rozhodnutia, potom môžu byť posudzované len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

26. Vo svetle vyššie prezentovaných záverov by žalobca mohol podľa mienky odvolacieho súdu namietat vznik škody spočívajúcej v zániku jeho nároku na zaplatenie príslušenstva pohľadávky uplatnenej vzájomným návrhom (žalobou) len vo väzbe na rozhodnutie, ktorým by okresný súd opomenul meritórne rozhodnúť i o tej časti vzájomného návrhu (žaloby) týkajúcej sa príslušenstva pohľadávky. Žalobcom vytýkaná nesprávnosť v postupe okresného súdu by sa prejavila a našla svoje vyústenie v obsahu meritórneho rozhodnutia okresného súdu o jeho vzájomnom návrhu (žalobe); žalobca existenciu takého rozhodnutia netvrdil, pričom za také nemožno považovať procesné uznesenie Okresného súdu Pezinok zo dňa 15.05.2012, č.k. 4C/1089/2008-302. Treba podotknúť, že i v takom prípade by musel žalobca preukázať splnenie predpokladov zodpovednosti žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (§ 6 a nasl.), ako i oprávnenosť nároku na zaplatenie istiny pohľadávky uplatnenej vzájomným návrhom (žalobou). Je totiž nepochybné, že žalobcom uplatňovaná náhrada škody zodpovedala vyčíslenému úroku z omeškania z istiny pohľadávky, ktorej zaplatenia sa domáhal vzájomným návrhom (žalobou) pred Okresným súdom Pezinok (konkrétne išlo o úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 86.854,51 eura od 01.01.2007 do 20.08.2012, t.j. za 2057 dní). V takom prípade závisela dôvodnosť nároku žalobcu na náhradu škody od posúdenia (ne)oprávnenosti nároku na zaplatenie istiny, ku ktorej sa viazalo uplatnené príslušenstvo, čo do jeho základu. Ak totiž majetková ujma predstavovala stratu nároku na zaplatenie príslušenstva pohľadávky uplatnenej vzájomným návrhom (žalobou) žalobcu, jej vznik by prichádzal do úvahy až v prípade úspechu žalobcu v konaní o zaplatenie istiny tejto pohľadávky.

27. So zreteľom na vyššie možno uzavrieť, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že Okresný súd Pezinok sa pri rozhodovaní o vylúčení vzájomného návrhu (žaloby) žalobcu na samostatné konanie nedopustil takého pochybenia, ktoré by mohlo byť kvalifikované ako nesprávny úradný postup v intenciách zákona č. 514/2003 Z.z., majúci sa následok vznik žalobcom deklarovanej škody, existenciu ktorej žalobca v konaní nepreukázal.

28. A napokon, sa odvolací súd stotožnil i s právnym názorom konajúceho súdu, v zmysle ktorého žalobca nepreukázal dôvodnosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prieťahoch v konaní Okresného súdu Pezinok sp. zn. 4C/1089/2008, v časti týkajúcej sa vzájomného návrhu (žaloby) žalobcu.

29. V prvom rade odvolací súd udáva, že žalobca skutkovo nezdôvodnil požadovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keď v žalobe, ani v následných písomných podaniach a ústnych vyjadreniach neuviedol, že by mu v dôsledku ním vytykaného nesprávneho úradného postupu bola spôsobená imateriálna ujma a čo táto predstavovala. Z jeho žaloby tak nie je zrejmé, či a akým spôsobom sa prejavil nesprávny úradný postup okresného súdu spočívajúci v prieťahoch v konaní, v jeho inej ako majetkovej sfére a či mu spôsobil nejaké následky odškoditeľné priznaním nemajetkovej ujmy. Podľa mienky odvolacieho súdu samotná existencia nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prieťahoch v konaní nemá bez ďalšieho za následok vznik nároku na nemajetkovú ujmu, ako nesprávne namietal žalobca, poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6Cdo 193/2011, rozhodnutie ESLP vo veci W. proti Q. Ú., G.. W. proti Slovenskej republike alebo iné rozhodnutia súdov Českej republiky. Aj tu platí povinnosť tvrdenia a následného preukázania vzniku nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť prieťahov v súdnom konaní, i keď dlhodobejšia, bez tvrdenia a osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu a následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je totiž súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti, a v jej rámci povinnosť tvrdenia a následného unesenia dôkazného bremena žalobcom, pričom ho nemožno stotožňovať napr. s konaním Ústavného súdu o sťažnosti na porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, v ktorom Ústavný súd zistil, že štátny orgán spôsobil neodôvodnené prieťahy v konaní, môže priznať sťažovateľovi aj primerané finančné zadosťučinenie; nemožno ho stotožňovať ani s konaním pred ESLP vo veci porušenia práv zaručených Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Napokon i Ústavný súd (nález zo dňa 16.12.2008, sp. zn. II. ÚS 467/08) konštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (v zmysle článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Tie sú podľa mienky odvolacieho súdu zakotvené práve v zákone č. 514/2003 Z.z. Ich existenciu, v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, žalobca v konaní netvrdil a následne ani nepreukázal, či a aký vplyv mal nesprávny úradný postup okresného súdu na jeho osobu; súd prvej inštancie pritom nebol povinný mu v tomto smere poskytovať akékoľvek procesné poučenia (§ 160 ods. 3 písm. a) C.s.p.). Nečinnosť orgánu verejnej moci, či zbytočné prieťahy v konaní nepochybne znamenajú určitú imateriálnu ujmu pre poškodeného, to ho však nezbavuje povinnosti v prvom rade tvrdiť a následne preukázať, v čom táto spočívala, ako aj to, že len samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom vyváženia alebo zmiernenia ním tvrdenej ujmy. Napokon, i z rozhodovacej praxe Ústavného súdu je zrejmé, že nie každý prieťah v konaní znamená porušenie základného práva podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (k tomu aj uznesenie Ústavného súdu zo dňa 14.06.2012, sp. zn. IV. ÚS 316/2012).

30. Odvolací súd sa tak nestotožnil s argumentáciou žalobcu o prezumpcii nemajetkovej ujmy v prípade zistenia neodôvodnených prieťahov v súdnom konaní, keď i v takom prípade je potrebné, aby žalobca v prvom rade poskytol súdu skutkové tvrdenia odôvodňujúce jej vznik a následne tieto i osvedčil. Za také tvrdenia pritom nemožno považovať len všeobecné tvrdenia žalobcu o stave jeho neistoty vyplývajúcej z nečinnosti súdu, keď taký stav je spojený s každým súdnym konaním.

31. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že Ústavný súd v náleze zo dňa 10.07.2013, sp. zn. II. ÚS 223/2013, popri konštatovaní porušenia základného práva žalobcu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a príkaze Okresnému súdu Pezinok konať vo veci (vzájomnej žaloby žalobcu), nepriznal žalobcovi finančné zadosťučinenie, keď za postačujúcu satisfakciu považoval vyslovenie porušenia práv žalobcu spolu s príkazom pre okresný súd vo veci konať. Zároveň, nebolo sporné, že ESLP rozhodnutím zo dňa 21.04.2015, vypracovaným písomne dňa 21.05.2015, vo veci sťažnosti žalobcu č. 65736/13 schválil zmier medzi žalobcom a Slovenskou republikou, v rámci ktorého mu Slovenská republika poskytla odškodné v sume 4.400 eur. Súčasťou zmiernosti bol i súhlas žalobcu, že predmetná suma bude pokrývať všetku materiálnu, aj nemateriálnu ujmu, výdavky a náklady, ako i súhlas s tým, že sa vzdáva akýchkoľvek ďalších nárokov majúcich základ v jeho sťažnosti. Predmetom jeho sťažnosti boli pritom prieťahy v konaní Okresného súdu Pezinok sp. zn. 4C/1089/2008 v časti vzájomného návrhu (žaloby) žalobcu, pri ktorom okresný súd opomenul rozhodnúť i o vylúčení príslušenstva pohľadávky uplatnenej

vzájomným návrhom (žalobou) na samostatné konanie, t.j. žalobcom namietaný nesprávny úradný postup. Za tejto procesnej situácie, keď žalobcovi bola v súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom poskytnutá satisfakcia, či už vo forme konštatovania porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo formou priznania materiálneho odškodnenia v sume 4.400 eur, považoval i odvolací súd túto formu odškodnenia, s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., za postačujúcu. Pokiaľ žalobca vytýkal konajúcemu súdu, že nezabezpečil preklad rozhodnutia ESLP vo veci jeho sťažnosti č. 65736/13 do slovenského jazyka, odvolací súd udáva, že je pravdou, že v súdnom spise sa nachádza len anglická verzia označeného rozhodnutia. Žalovaná však v písomnom vyjadrení zo dňa 12.10.2017 (č.l. 86 a nasl.) deklarovala jeho obsah, ktorým bol okrem schválenia zmiernosti aj záväzok vlády Slovenskej republiky voči žalobcovi a žalobcove vyhlásenia vo vzťahu k predmetu sťažnosti a nemajetkovej ujme. Žalobca žalovanou prezentovaný obsah rozhodnutia ESLP v konaní na súde prvej inštancie, ani v odvolaní, ničím nespochybnil, dokonca sa na neho sám odvolal vo vyjadrení zo dňa 01.10.2017 (č.l. 77 a nasl.). Odvolací súd poukazuje i na zápisnicu z pojednávania súdu prvej inštancie zo dňa 26.03.2018 (č.l. 111), v ktorej tento konštatoval, že strany sporu, t.j. i žalobca, uviedli, že všetky listiny nachádzajúce sa v súdnom spise im boli doručené a ich obsah nespochybňujú. Za tejto procesnej situácie, keď žalobca nenamietal žalovanou deklarovaný obsah zmiernosti schváleného ESLP, súd prvej inštancie vychádzal zo zhodných tvrdení strán sporu, o ktorých nemal pochybnosti (§ 186 ods. 2 C.s.p.).

32. Pokiaľ žalobca dôvodnosť svojho nároku na nemajetkovú ujmu odvodzoval od označených rozhodnutí najvyšších súdnych autorít, odvolací súd udáva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 25.04.2012, sp. zn. 6Cdo 193/2011, odmietol odvolanie žalovanej (Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR) proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.06.2011, sp. zn. 6Co/98/2010, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov týkajúci sa uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 999,82 eura ako náhradu nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup spočívajúci v neprimeranej dĺžke trestného konania skončeného oslobodením spod obžaloby. Najvyšší súd v označenom rozhodnutí neskúmal vecnú stránku napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, keď dovolanie žalovanej odmietol z procesných dôvodov, pričom opak nemožno vyvodiť ani z poslednej vety prvé odseku odôvodnenia na strane 4 uznesenia, v ktorej Najvyšší súd konštatoval, že „príčinná súvislosť medzi prietahmi v konaní a vznikom nemajetkovej ujmy bola zrejmá zo samotnej povahy prietahov, preto nepotrebovala bližšie objasňovanie.“ Zvyšné žalobcom označené rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a Ústavného súdu Českej republiky a v nich prijaté závery, nepovažoval odvolací súd za záväzné, nakoľko ide o judikatúru iného štátu.

33. Pokiaľ sa žalobca odvolával na rozhodnutie ESLP vo veci Keszely proti Slovenskej republike alebo Kendrion proti Európskej únii, je potrebné v prvom rade uviesť, že ESLP v ňom síce priznal sťažovateľom náhradu škody v podobe nemajetkovej ujmy, avšak za celkovú dĺžku konania, ktorá podľa jeho mienky prekročila predpokladanú dĺžku konania, ktorú mohli sťažovatelia očakávať v čase podania žaloby; žalobca pritom namietal existenciu zbytočných prietahov v konaní, ktoré nie je právoplatne ukončené. Zároveň, z obsahu rozhodnutia ESLP vo veci Kendrion proti Európskej únii vyplýva, že je žiadúce, aby sťažovateľ predložil dôkaz spôsobilý preukázať existenciu a určiť rozsah tvrdenej nemajetkovej ujmy, inak, mu prináleží prinajmenšom preukázať, že tvrdené správanie súdu mu mohlo vzhľadom na svoju závažnosť spôsobiť takú škodu. ESLP zohľadňuje, či vzhľadom na okolnosti prípadu je postačujúce len konštatovanie nedodržania primeranej lehoty na rozhodnutie, a teda nepriznáva „automaticky“ náhradu škody z dôvodu nemajetkovej ujmy, ako mylne uvádzal žalobca. Žalobca pritom odôvodňoval existenciu nemajetkovej ujmy len stavom neistoty, ktorá skutočnosť, je spätá s každým súdnym konaním.

34. Za nedôvodné vyhodnotil odvolací súd námietky žalobcu ohľadne neúčinnosti poverenia udeleného splnomocnenému zástupcovi žalovanej T. G. L., s ktorými sa súd prvej inštancie vysporiadal v bode 26. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odvolaciemu súdu nie sú zrejmé dôvody, pre ktoré by štatutárny zástupca ústredného orgánu štátnej správy nebol oprávnený konať v mene tohto orgánu a v rámci toho parafovať vyjadrenie k žalobe, resp. poveriť zastupovaním niektorého zo zamestnancov, ktorý následne v jeho mene koná, zúčastňuje sa súdnych pojednávaní a podáva vyjadrenia podpísané zaručeným elektronickým podpisom. V tomto smere preto nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že sa žalovaná k žalobe riadne nevyjadrila, resp. sa nezúčastnila súdneho pojednávania, na ktorom navrhol rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 273 C.s.p. Na vydanie kontumačného rozsudku pre nedodržanie lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe totiž neboli splnené procesné podmienky. Navyiac, ustanovenie § 273 C.s.p., na ktoré sa žalobca odvolával, umožňuje konajúcemu súdu rozhodnúť sa, či za splnenia všetkých stanovených podmienok pristúpi k uvedenému spôsobu rozhodnutia o veci alebo nie.

35. A napokon, pokiaľ žalobca označil za diskriminujúce to, že zákonná sudkyňa (viď Dodatok č. 6 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I pre rok 2017) mala vopred pripravený rozsudok, ktorým rozhodla vo veci samej, uvedená skutočnosť nepredstavuje žiadne porušenie procesných pravidiel zo strany konajúceho súdu, keďže skôr svedčí o pripravenosti zákonnej sudkyne na súdne pojednávanie.

36. Sumarizáciou vyššie uvedeného možno uzavrieť, že žalobca v odvolaní neuviedol také skutkové tvrdenia alebo právnu argumentáciu, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

37. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní úspech, nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).